

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **K. K.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem,
sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUOK 65738/2017, sp. zn. KÚOK/59977/2017/ODSH-SD/7658

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. KÚOK/59977/2017/ODSH-SD/7658, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějov ze dne 17. 5. 2017, č. j. PVMU 67262/2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle

ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se jako řidič vozidla, RZ dopustil dne 4. 11. 2016 v čase 12:51 na dálnici D46 v km 31,0 ve směru jízdy na překročením nejvyšší povolené rychlosti.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za šikanózní, cynické a zneužívající úřední pravomoci na úkor žalobce, porušující zásady správního řízení, legality, spravedlivého procesu, zákazu zneužití moci a obsahující nepravdivé informace, které jsou v rozporu s realitou.
3. Žalobce předně brojil proti postupu obou správních orgánů při vyřizování jeho žádosti o nahlížení do spisu, resp. jeho žádosti o poskytnutí kopie listiny ze správního spisu, a to ověřovacího listu radarového rychloměru. Konstatoval, že na žádost nebylo reagováno a namísto poskytnutí listiny oba správní orgány urychleně rozhodly, aniž by umožnily žalobci vyjádřit se k obsahu ověřovacího listu. Zároveň namítl, že v důsledku zkrácení lhůty mu bylo znemožněno řádně se ve věci vyjádřit a případně navrhnout další důkazy.
4. Následně věcně brojil proti ověřovacímu listu č. 204/16 a uvedl, že předmětný ověřovací list je zavádějící a ověřované měřidlo bylo nepoužitelné, neboť opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09 (vydané Českým metrologickým institutem pod č. j. 0313/005/09/Pos dne 19. 5. 2010 s účinností od 3. 6. 2010) je založeno na technických normách, které stanovovaly metrologické a technické požadavky na stanovení měřidla, z jejichž celkového počtu 16 byly v době ověřování měřidla platné pouze tři. Podle žalobce je v technické praxi nepřijatelné zkoušet a ověřovat zařízení dle neplatných norem s výjimkou případů, kdy se ověřuje dle norem platných v době schválení, avšak ze seznamu oznámených norem je zřejmé, že i v době schválení typu měřidla bylo nejméně osm norem neplatných. V důsledku toho je dle žalobce zachycené měření pro rozhodnutí věci nepoužitelné a napadené rozhodnutí nezákonné.
5. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 1. 2018 navrhl zamítnout žalobu a jednotlivé námitky označil jako nedůvodné. K zaslání ověřovacího listu odkázal na skutečnost, že po ústním jednání, které proběhlo dne 4. 5. 2017, si žalobce pořídil kopii správního spisu, a na to, že z ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu dle judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá právo účastníka na zasílání kopií správního spisu, což dle něj dopadá i na jednotlivé listiny. V případě nepoužitelnosti ověřovacího listu žalobce podle žalovaného neuvádí žádné relevantní skutečnosti.
6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.r.s.).
7. Při nařízeném soudním jednání setrval žalobce na podaných námitkách. K dotazu soudu výslovně uvedl, že požadoval zaslání kopie ověřovacího listu z důvodu, že chtěl uplatnit věcné námitky, které byl následně nucen uvést až v žalobě.

8. Předně se soud zabýval procesním postupem správních orgánů, zejména postupem při žádosti o poskytnutí kopie listiny ze spisu a případným zkrácením žalobce navrhopat doplnění důkazních návrhů k prokázání skutkového stavu.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Předně je třeba konstatovat, že bez ohledu na jakékoliv technické problémy, které mohly provázet ústní jednání u správního orgánu prvního stupně, že se ve správním spise nenachází ucelená kopie protokolu o jednání správního orgánu prvního stupně, dokonce se ve spise nenachází ani přesné znění emailu a jeho přílohy, kterou správní orgán prvního stupně zaslal substitutovi právního zástupce žalobce Mgr. P. Soud toto konstatuje proto, že na čl. 23 až 28 je založen desetistránkový protokol o jednání obsahující ručně psanou poznámku, že obraz tohoto protokolu byl zaslán dne 5. 5. 2017 (pravděpodobně Mgr. P.), avšak na čl. 21 je založena (!) str. 11 téhož protokolu, ze které vyplývá, že žalobci byla dána možnost seznámit se dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí, a zejména, že mu byla stanovena lhůta k vyjádření do 16. 5. 2017.
10. Dále je ze spisu správního orgánu prvního stupně patrné, že dne 17. 5. 2017, tj. v den vydání rozhodnutí, bezpochyby doručil právní zástupce žalobce emailem žádost o poskytnutí kopie ověřovacího listu rychloměru užitého při záznamu přestupku žalobce. Součástí tohoto emailu je i kopie emailu téhož znění ze dne 16. 5. 2017. Žalobce nijak neprokázal před soudem odeslání emailu dne 16. 5. 2017, nicméně soud si jen obtížně dovede představit, že by právní profesionál v postavení advokáta zřetelně falsifikoval listinu, o kterou opírá svoji argumentaci. Stejně tak si ale soud obdobně obtížně dovede představit obdobně vědomé chování ze strany správního orgánu. S ohledem na obsah správního spisu i tvrzení žalobce soud nutně musí uzavřít, že doručení emailu dne 16. 5. 2017 nebylo prokázáno. Zároveň z obsahu správního spisu není zřejmé, zda došlo nejprve k vyhotovení a podpisu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo doručení citované zprávy elektronické pošty.
11. Co je však bezpochyby zřejmé, že správní orgán prvního stupně uvedený ověřovací list žalobci, resp. jeho právnímu zástupci neposkytl ani poté, co bylo podáno odvolání.
12. K tvrzení právního zástupce žalobce, že kopie ověřovacího listu nebyla poskytnuta ani jeho koncipientce při nahlížení do spisu u správního orgánu prvního stupně, ověřil soud z obsahu správního spisu tu skutečnost, že správní spis správního orgánu prvního stupně se již opravdu nenacházel v jeho dispozici, tudíž správní orgán prvního stupně nemohl tuto listinu Mgr. V. poskytnout.
13. Neposkytnutí ověřovacího listu rychloměru se jako červená nit line závěrečnou fází řízení před správním orgánem prvního stupně i řízení před žalovaným. Z obsahu spisu žalovaného vyplývá, že žalovaný nakonec po osobní návštěvě právního zástupce žalobce zaslal kopii ověřovacího listu rychloměru právnímu zástupci na elektronickou adresu. Soud tak vůbec nerozumí tomu, co bránilo správnímu orgánu prvního stupně, resp. po postoupení správního spisu žalovanému zaslání kopie ověřovacího listu právnímu zástupci žalobce. O to více je to nepochopitelné v souvislosti s vyjádření žalovaného k žalobě, kde uvedl, že z ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu dle judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá právo účastníka na zasílání kopií správního spisu,

což dle něj dopadá i na jednotlivé listiny. Buď je pozice správního orgánu založena na tom, že listiny ze správního spisu vůbec poskytovat nebude (což by odpovídalo vyjádření k žalobě), nebo naopak listiny ze správního spisu elektronicky poskytuje, pak ale není zřejmé, proč nebyl žalobci poskytnut ověřovací list tak, aby mohl případně reagovat a uplatnit své námitky, neboť poskytnutí listiny den před vydáním konečného rozhodnutí ve věci rozhodně neumožnilo reálné uplatnění procesních práv. Zároveň je s podivem, kolik času vynaložil správní orgán prvního stupně na procesní vyjádření, když poskytnutí jediné listiny ze správního spisu, nad to veřejné listiny, která by tak jako tak musela být poskytnuta např. postupem dle zákona č. 106/1999 Sb., by předešlo řadě dalších procesních komplikací, které nyní soud musí řešit v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

14. Soud nutně musí konstatovat, že postup správních orgánů byl minimálně nevstřícný, avšak posouzení toho, zda se v souvislosti s uvedeným postupem správních orgánů obou stupňů, došlo k procesní vadě, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [předvídané ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.], souvisí s tím, že žalobce jasně v řízení před soudem uvedl, že věcné námitky obsažené v žalobě měly být právě tou argumentací, kterou chtěl uplatnit v řízení před správními orgány. Jelikož soud je vázán rozsahem žalobních námitek, byl povinen zabývat se i věcnými námitkami, které žalobce uplatnil. Jelikož, jak bude zdůvodněno níže, dospěl k závěru, že věcné námitky související s užitím nesprávních technických norem nejsou důvodné, nemohlo neposkytnutí listiny ze správního spisu (s ohledem na deklarovaný záměr uplatnit shodné námitky) způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se proto dále tvrzenou procesní vadou nezabýval, neboť nemohla mít vliv na posouzení napadeného rozhodnutí.
15. V případě věcných námitek učinil žalobce předmětem přezkumu zákonnost měření rychlosti rychloměrem, o kterém tvrdí, že jeho ověření i schválení typu měřidla proběhlo podle neplatných technických norem. Podle žalobce je měření rychlosti takovým rychloměrem nepoužitelné pro rozhodnutí věci.
16. V případě závaznosti technických norem správní soudy konstantně odkazují na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 40/08, ve kterém Ústavní soud jasně konstatoval, že: „české technické normy nejsou obecně závazné. Technické normy jsou považovány za kvalifikovaná doporučení (nikoliv příkazy) a jejich používání je nezávazné, jen dobrovolné. 52. Existuje však celá řada případů, kdy je dodržení požadavků konkrétních českých technických norem vyžadováno zákonem nebo vyhláškou. Povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s českými technickými normami může vzniknout především na základě ustanovení právního předpisu, které stanoví, že ve vztazích upravených tímto právním předpisem je nutno dodržovat české technické normy. V těchto případech již lze o určité závaznosti těchto norem hovořit. Technické normy tedy nejsou obecně závazné, v určitých případech se však stanou obecně závaznými, pokud na ně konkrétní právní předpis výslovně odkáže.“, a dále, že „54. Technické normy doplňují nekompletní právní požadavek. Odkazy na technické normy mají za cíl konkretizovat požadavky obsažené v právních normách a chránit tak veřejný zájem a bezpečnost.“

17. Pro nyní posuzovanou věc je zásadní ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, dle kterého schvalování typu měřidla provádí Český metrologický institut. Zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické a technické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických a technických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při schvalování typu. Postup schvalování typu měřidla stanoví ministerstvo vyhláškou. Minimální počet vzorků měřidla potřebných pro schvalování typu měřidla, které výrobce poskytne bezplatně, stanoví Český metrologický institut.
18. Český metrologický institut zcela v souladu se zákonným zmocněním vydal opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, které konečně sám žalobce předložil při nařízení soudním jednání a kterým provedl soud dokazování. Z citovaného opatření obecné povahy následně vyplývají technické normy, o kterých Český metrologický institut rozhodl, že budou užity pro účely specifikace metrologických a technických požadavků na měřidla a pro účely specifikace metod zkoušení při schvalování jejich typu a ověřování jako normy obsahující podrobnější technické požadavky.
19. Z ověřovacího listu vyplývá, že při měření užitě měřidlo bylo podle uvedeného opatření obecné povahy jak certifikováno, tak i přezkoušeno, o čemž vypovídají provedené revize rychloměru.
20. Je tedy patrné, že rychloměr nebyl schvalován ani přezkušován podle technických norem, na které by odkazoval přímo zákon nebo vyhláška. Podmínky schválení a požadavky na pravidelné revize stanovuje opatření obecné povahy, a proto pokud mohlo dojít (v důsledku užití neplatných technických norem) k porušení práv žalobce, tak pouze v důsledku aplikace právě tohoto opatření obecné povahy, neboť schválení a revize použitého rychloměru nemohly probíhat jinak než pouze a jedině podle opatření obecné povahy, jehož nedílnou součástí byly i technické normy žalobcem označené jako neplatné.
21. Soud není oprávněn přezkoumat opatření obecné povahy jinak, než zákonem stanoveným procesem, tj. postupem dle ustanovení § 101a s.r.s., a to buď v režimu abstraktní kontroly opatření obecné povahy, nebo ve vazbě na rozhodnutí ve věci, kde bylo opatření obecné povahy užito. Žalobce však proti samotnému opatření obecné povahy nebrojil a podle názoru soudu ani z obsahu žaloby nelze dovodit, že by brojil proti samotnému opatření obecné povahy, když poukazoval primárně na „zastarávání“ technických norem v čase.
22. Soud proto k přezkumu opatření obecné povahy nepřistoupil a poté, co ověřil, že z ověřovacího listu rychloměru, jako z veřejné listiny, vyplývá schválení a ověření rychloměru dle citovaného opatření obecné povahy dospěl k závěru, že měřidlo splňovalo požadavky, které jsou na něj kladeny zákonem pro možnost jeho používání.
23. Jestliže žalobce odkazoval na to, že v první revizi zařízení mělo být užito formulace „Vyhláška ČMI č. OOP-C005-09“, považuje to soud za zjevnou chybu v psaní, která nemůže mít vliv na správnost ověření rychloměru.

24. Nad rámec uvedeného považuje soud za vhodné k technickým normám konstatovat, že je v případě jejich užití v rámci opatření obecné povahy považuje ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Ústavního soudu za doplněk úpravy provedené opatřením obecné povahy tak, aby byly specifikovány podrobnosti technického charakteru pro to, aby měřidlo bylo schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Je na Českém metrologickém institutu, aby stanovil požadované metrologické a technické vlastnosti, které považuje za určující a zejména dostačující pro plnění funkcí měřidla. Soud má za to, že Český metrologický institut tak mohl učinit tím, že stanovil přesný podrobný výčet všech požadavků (např. tím, že by přepsal doslovně obsah všech citovaných technických norem), nebo tím, že odkázal na určité technické požadavky, které odpovídaly úrovni poznání v dané době a místě, ačkoliv je možné, že určité technické normy v době nabytí účinnosti opatření obecné povahy nebo později mohly být nahrazeny jejich pozdější verzí. V případě, že by byl obsah technických norem přenesen do textu opatření obecné povahy, také by ověřování rychloměrů probíhalo podle „znění“ normy, které by bylo nahrazeno novým, a argumentace žalobce by nemohla mít oporu v technických normách, neboť by žádné normy nebyly obsahem opatření obecné povahy.
25. Podle názoru soudu je tak jediným důvodem pro prokázání nesprávnosti měření to, že měřidlo není schopno ve stavu, v jakém bylo schváleno podle požadavků Českého metrologického institutu, poskytovat relevantní a přesné výsledky, tedy je technicky nezpůsobilé pro měření rychlosti, i když by formálně naplňovalo požadavky opatření obecné povahy dle ustanovení § 6 odst. 2 zákona o metrologii. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Prostý odkaz na zastarávání technických norem v čase nemůže vést k tomu, že se zařízení stane technologicky nepoužitelným, neboť i podle starších technických norem, resp. podle starších technických požadavků, které považoval Český metrologický institut při vydávání opatření obecné povahy za dostačující, může zařízení poskytovat relevantní výsledky pro posouzení rychlosti vozidel.
26. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
27. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 18. ledna 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.